

SİMÜLASYONDAN ÇIKIŞ

Kendi Hikayeni Kodla

Emirhan Çetin

SİMÜLASYONDAN ÇIKIŞ: KENDİ HİKAYENİ KODLA.....	0
GİRİŞ VE KARŞILAMA.....	3
ÖNSÖZ: NEDEN BU SATIRLARI OKUMALISIN?.....	3
1. BÖLÜM: UYANIŞ (NEREDEYİZ?).....	5
1.1. MAVİ HAP MI, KIRMIZI HAP MI?.....	5
1.2. MÜKEMMEL ZAMAN DİYE BİR ŞEY YOK.....	6
1.3. KENDİNİ TANIMA SANATI.....	8
2. BÖLÜM: ZİHİN YAPISI (NASIL DÜŞÜNMEİYİZ?).....	11
2.1. MUTLULUK PEŞİNDE KOŞMAYI BIRAK (HEDONİZM TUZAĞI).....	11
2.2. İÇİNDEKİ O SESİ SUSTURMAK.....	13
2.3. KURBAN PSİKOLOJİSİNDEN ÇIKIŞ (SORUMLULUK).....	15
2.4. "SİKTİR ET" TEORİSİ: UMURSAMAMANIN GÜCÜ.....	16
3. BÖLÜM: İNSAN İLİŞKİLERİ VE ÇEVRE (KİMLERLE YÜRÜELİYİZ?).....	17
3.1. MERKEZ ÜSSÜ: ÖNCE SEN (HAYIR DEME SANATI VE SINIRLAR).....	17
3.2. ÇEVRE TASARIMI: ENERJİ VAMPİRLERİ VE YENGEÇ SEPETİ.....	18
3.3. SOSYAL ARAYÜZ: İLETİŞİM VE DİNLEME GÜCÜ.....	20
4. BÖLÜM: DİSİPLİN VE EYLEM (NASIL YAPACAĞIZ?).....	21
4.1. MOTİVASYON YALANCIDIR, DİSİPLİN SADIKTIR.....	21
4.2. BEDENİNE İYİ BAK: BİYOLOJİK MAKİNEYİ YÖNETMEK.....	22
4.3. ODAKLANMA GÜCÜ VE MONK MODE (KEŞİŞ MODU).....	23
5. BÖLÜM: HACKER ZİHNİYETİ (HIZLI ÖĞRENME SANATI).....	24
5.1. DİPLOMALAR RAF ÖMRÜNÜ DOLDURDU (PORTFOLYO DEVRİ).....	25
5.2. TERSİNE MÜHENDİSLİK (REVERSE ENGINEERING).....	25
5.3. GOOGLE'LAMA SANATI (BİLGİYE ULAŞMA HIZI).....	26
6. BÖLÜM: DİJİTAL SİLAHLANMA VE MARKA (GÖRÜNÜR OLMA SANATI).....	28
6.1. SEN BİR MEDYA ŞİRKETİSİN (CV ÖLDÜ).....	28
6.2. TÜKETİCİ MİSİN, ÜRETİCİ MİSİN?.....	29
6.3. YAPAY ZEKA: DÜŞMAN DEĞİL, SÜPER GÜÇ (AI).....	29
7. BÖLÜM: COĞRAFYA KADER DEĞİLDİR (DİJİTAL GÖÇEBELİK).....	31
7.1. OFİS HAPİSHANESİNDEN KAÇIŞ (ZİNCİRLERİ KIRMAK).....	31
7.2. LAPTOP: YENİ PASAPORTUN.....	32
7.3. MİNİMALİZM: BİR SIRT ÇANTASI, BİR HAYAT.....	32
7.4. HAYAL VS. GERÇEK (INSTAGRAM'IN GÖSTERMEDİĞİ YÜZ).....	33
8. BÖLÜM: KARANLIK ODA VE SESSİZ VADİ (DÜŞÜŞLER VE ÇIKIŞLAR).....	34
8.1. TÜKENMİŞLİK : BEYİN SİGORTAYI ATTIĞINDA.....	34
8.2. SESSİZ VADİ (ÖLÜM VADİSİ).....	35
8.3. DEPRESYON DEĞİL, VİZYON BULANIKLIĞI.....	35
8.4. DİBİ GÖRMEK BİR HEDİYEDİR.....	36
9. BÖLÜM: FİNAL VE 2026 TAAHHÜDÜ (YENİ BİR BAŞLANGIÇ).....	37
9.1. GELECEĞE MEKTUP: MİRAS.....	37

9.2. ZİNCİRİ KIRMA FELSEFESİ.....	38
9.3. ENTER TUŞUNA BAS.....	38
10. BÖLÜM: SON SÖZ VE TEŞEKKÜR (VEDA DEĞİL, BAŞLANGIÇ).....	40
TEŞEKKÜRLER.....	40
GELECEĞE İLETİ.....	41

GİRİŞ VE KARŞILAMA

ÖNSÖZ: NEDEN BU SATIRLARI OKUMALISIN?

Selam.

Şu an bu satırları okuyorsan, muhtemelen hayatında bir şeylerin "yanlış" gittiğini hissediyorsun demektir. Ya da yanlış gitmiyor ama eksik... Sanki devasa bir makinenin dişlisi gibisin; dönüyorsun, çalışıyorsun, enerji harcıyorsun ama günün sonunda vardığın yer, başladığın yerle aynı. Sabah uyan, kahveni iç, işe ya da okula git, sahte gülümsemeler dağıt, akşam eve dön, ekrana bakarak beynini uyuştur ve uyu.

Ertesi gün? Tekrarla. Bir sonraki hafta? Tekrar başa sar.

Buna hayat diyorlar. Ben buna "Simülasyon" diyorum. Bize öğretilen, bize dayatılan, ilkokul sıralarından üniversite diplomalarına kadar beynimize işlenen o ezber: "Uslu dur, ders çalış, iyi bir iş bul, emekli ol ve öl."

Ama sen bunu yemiyorsun, değil mi? İçinde bir yerde, belki çok derinlerde bir huzursuzluk var. Ruhun sana bir uyarı sinyali veriyor. "Benim daha fazlasını yapmam lazım" diyorsun. "Benim potansiyelim bu değil."

Haklısın. Potansiyelin bu değil.

Ben Emirhan. Belki beni Emtina Digital'den, belki Tık Randevu projemden, belki de sadece "hayallerinin peşinden koşan o çocuk" olarak tanıyorsun. Ya da hiç tanımıyorsun, sadece kapağı gördün ve geldin. Fark etmez. Şu an seninle aynı masada, karşılıklı oturmuş kahve içiyor gibiyiz.

Bu kitapta sana "Şöyle zengin olursun, böyle uçarsın" masalları anlatmayacağım. Sana kendi yaralarımı, yaptığım hataları, gecelerce uykusuz kaldığımda öğrendiğim o sert gerçekleri anlatacağım.

2026 yılı... Bu tarihi rastgele seçmedik. Bu, sıradan bir takvim yaprağı değişimi değil. Bu, senin "Miras" dediğimiz o büyük hikayeyi yazmaya başlayacağın yılın final sahnesi. yeni yıla girerken, arkana yaslanıp "Vay be, başardım" diyeceğin o anın hazırlığı.

Ben bir yazılımcıyım. Hayatı sistemler ve kurallar üzerinden görmeyi severim. Ve sana şunu söyleyebilirim: İnsan beyni, kainatın en karmaşık ama en geliştirilebilir yapısıdır. Eğer zihnine doğru düşünceleri ekersen, korku ve tembellik gibi zehirli sarmaşıkları temizlersen, sonuç değişmek zorundadır. Bu bir fizik kuralıdır. Girdi değişirse, çıktı değişir.

Bu kitap uzun olacak. Çünkü değişim kısa sürmez. Kısa videolarla, 15 saniyelik motivasyonlarla hayat değişseydi, herkes zirvede olurdu. Biz zor olanı yapacağız. Sayfa sayfa, satır satır zihnini yeniden inşa edeceğiz.

Hazırsan, kemerlerini bağla. Simülasyondan çıkış kapısını aralıyoruz. Yolculuk başlıyor...

1. BÖLÜM: UYANIŞ (NEREDEYİZ?)

1.1. MAVİ HAP MI, KIRMIZI HAP MI?

Matrix filmini izlemiştir. Morpheus, Neo'ya iki seçenek sunar: Mavi hapı alırsan yatağında uyanırsın ve inandığın şeye inanmaya devam edersin. Kırmızı hapı alırsan, harikalar diyarında kalırsın ve sana gerçeğin ne kadar derin olduğunu gösteririm.

Çoğu insan mavi hapı sever. Mavi hap konfordur. Mavi hap, "Yarın yaparım" demektir. Mavi hap, sorumluluğu başkasına atmaktır. "Ekonomi kötü, o yüzden yapamıyorum", "Ailem destek olmuyor", "Zamanım yok"... Bunların hepsi mavi hapın yan etkileridir. Zihni uyuşturur, vicdanı rahatlatır. Çünkü denemezsen, başarısız da olmazsın. Limanda duran gemi asla batmaz, değil mi? Ama o gemi limanda çürümek için yapılmadı. O gemi, dalgaları aşıp okyanusa açılmak için yapıldı.

Sen şu an elinde bu kitabı tutarak (veya ekranında kaydırarak) elini kırmızı hapa uzattın. Ama uyarayım: Kırmızı hap acıdır. Gerçeklerle yüzleşmek can yakar.

Nedir o gerçekler? Mesela, şu an olduğun yerin tek sorumlusunun sen olduğun gerçeği. Aynaya baktığında gördüğün o fiziğin, banka hesabındaki o bakiyenin, ilişkilerindeki o kalitenin veya kalitesizliğin... Hepsi senin geçmişte verdiğin kararların bir sonucu.

Üniversite yıllarımı hatırlıyorum. Girdiğim sınavlar, aldığım diplomalar... Kağıt üzerinde harika duruyor, değil mi? Toplum sana "Diplomanı al, güvenli bir işe gir, başını derde sokma" der. Ama o güvenli alan, aslında en tehlikeli yerdir. Çünkü orada büyüme yoktur. Orada sadece yavaş yavaş tükeniş vardır. Ben o diplomaları aldım ama asıl diplomamı geceleri çalışırken, müşteriyle sorun yaşarken, parasız kaldığımda çözüm üretmeye çalışırken, yani hayatın içinde aldım.

Bu sistem seni "Ortalama" olmaya iter. Ortalama giyin, ortalama konuş, ortalama düşün. Neden? Çünkü yönetmesi kolaydır. "Sürüden ayrılanı kurt kapar" diye korkuturlar bizi. Ben de sana diyorum ki: **Bırak o kurt seni kapsın.** En azından koyun olarak yaşamamış, kendi yolunda risk almış olursun.

Bu kitap boyunca senden bir şey isteyeceğim: Dürüstlük. Bana değil, kendine karşı dürüst olmanı istiyorum. Gece yastığa başını koyduğunda "Ben bugün elimden gelenin en iyisini yaptım mı?" sorusuna vereceğin cevap, senin kaderini belirleyecek olan şeydir.

Başarı bir varış noktası değil, bir zihniyet meselesidir. 2026 yılına girerken, sadece takvim değişmeyecek. Sen değişeceksin. Artık olaylara "Bana ne oldu?" diye değil, "Ben bunu nasıl çözerim?" diye bakan bir zihne geçiş yapacağız.

Bu bölümde, önce nerede hata yaptığımızı anlayacağız. Neden mutsuzuz? Neden her şeye sahibiz ama hiçbir şeyimiz yokmuş gibi hissediyoruz? Sonra da o hataları temizlemeye başlayacağız.

Unutma, en büyük başarı hikayeleri bile ilk denemede yazılmadı. Düşeceğiz, kalkacağız ama vazgeçmeyeceğiz. Şimdi senin en iyi versiyonunu inşa etmeye başlıyoruz.

1.2. MÜKEMMEL ZAMAN DİYE BİR ŞEY YOK

Sana insanlık tarihinin en büyük yalanını söyleyeyim mi? *"Şu işler bir yoluna girsin, o zaman başlayacağım."*

Ya da daha tanıdık versiyonları: *"Pazartesi kesin başlıyorum."* *"Biraz daha para biriktireyim, öyle şirketi kurarım."* *"Şu okul bitsin, sonra..."* *"Hava düzelince..."*

İnan bana, o "mükemmel zaman" asla gelmeyecek. Çünkü evren, senin planlarına göre hareket etmez. Hayatın doğasında kaos vardır. Sen plan yaparken birisi hasta olur, dolar yükselir, bilgisayarın bozulur ya da sadece moralin bozuktur. Eğer başlamak için rüzgarın tam arkandan esmesini, güneşin parlamasını ve denizin çarşaf gibi olmasını beklersen, o limanda çürür gidersin.

Beklemek Bir Strateji Değil, Bir Korkudur

Genç bir girişimci olarak, Tık Randevu projesine başlarken veya Emtina Digital'i kurarken her şeyin dört dörtlük olduğunu mu sanıyorsun? Cebimde sınırsız bir bütçe, arkamda devasa bir ekip ve önümde pürüzsüz bir yol mu vardı? Hayır. Çoğu zaman ne yapacağımı bile tam bilmiyordum. Ama bildiğim tek bir şey vardı: Beklemenin maliyeti, hata yapmanın maliyetinden daha büyüktür.

Bizim neslimizde "Hazırlık Tuzağı" diye bir hastalık var. Bir işe kalkışmadan önce yüzlerce video izliyoruz, onlarca kitap okuyoruz, en iyi ekipmanı almaya çalışıyoruz. Spor yapmak için en pahalı ayakkabıyı, video çekmek için en iyi kamerayı bekliyoruz. Bu, hazırlık yapmak değildir; bu, korkuyu "kalite arayışı" arkasına saklamaktır.

Mükemmeliyetçilik, korkaklığın en süslü halidir. Hata yapmaktan o kadar korkuyoruz ki, hiç yapmamayı tercih ediyoruz.

Titanik Sendromu: Limanda Çürümek mi, Okyanusta Batmak mı?

Deniz tutkumu bilirsın. Gemileri severim çünkü onlar bize hayatla ilgili en büyük dersi verirler. Bir gemi için en güvenli yer limandır. Fırtına yoktur, dalga yoktur, risk yoktur. Halatlarla sıkı sıkıya bağlıdır. Ama bir geminin inşa edilme amacı limanda bağlı durmak değildir. O gemi, hırçın dalgaları yarmak, okyanusları aşmak ve yükünü hedefe ulaştırmak için çelikten ve demirden dövülmüştür.

İnsanlar da böyledir. Çoğumuz "güvenli liman" arayışındayız. Garanti bir maaş, risksiz bir hayat, sıradan bir düzen... Buna "garanticilik" diyorlar. Ben buna "Titanik Sendromu" diyorum. Neden mi?

Çünkü tarihin en büyük, en güvenli, "asla batmaz" denilen gemisi Titanik bile battı. Hem de ilk yolculuğunda. Demek ki hayatta mutlak güvenlik diye bir şey yok.

Şunu düşünmeni istiyorum: Limanda beklerken paslanarak, motorları çürüyerek, hiç yol yapmadan hurdaya çıkan bir gemi olmak mı istersin? Yoksa açık denizlere çıkıp, fırtınalarla boğuşup, belki yara alıp, belki batma tehlikesi geçirip ama günün sonunda "Ben yaşadım, ben denedim, ben okyanusu gördüm" diyen bir kaptan mı?

Risk almamak, aslında en büyük risktir. Çünkü risk almadığında, potansiyelini çöpe atma riskini almış olursun. 2026 yılına geldiğinde, geriye dönüp baktığında "Keşke deneseydim" pişmanlığı, "Denedim ama olmadı" cümlesinden bin kat daha ağırdır.

Kervan Yolda Düzülür

Bu atasözü eskimiş olabilir ama doğruluğu asla eskimez. Ben Emtina Digital'de ilk müşterimle konuşurken sesim titriyordu. Tık Randevu'nun ilk versiyonunda hatalar vardı. Eğer "Mükemmel olsun, sonra piyasaya çıkarım" deseydim, bugün bu satırları yazıyor olamazdım. Hâlâ odamda oturmuş, "mükemmel zamanı" bekliyor olurdum.

Başlamak için "hazır" hissetmeyi bekleme. Asla hazır hissetmeyeceksin. Cesaret, korkusuzluk demek değildir. Cesaret, korkmana rağmen, midene kramplar girmesine rağmen o ilk adımı atabilmektir.

Erteleme Hastalığının (Procrastination) Anatomisi

Beynimiz bizi hayatta tutmak için evrimleşmiştir, mutlu etmek için değil. Beyin, bilinmeyi tehlike olarak algılar. Yeni bir iş kurmak, spora başlamak, yeni bir dil öğrenmek... Bunların hepsi beyin için "bilinmeyen" ve "tehlikeli" sulardır. O yüzden seni koltukta tutmak için bahaneler üretir:

- "Bugün çok yorgunsun."
- "Yarın daha enerjik olursun."
- "Önce şu diziyi bitir."

Bu sesi dinlediğin an kaybedersin. Bu sese "Sus ve izle" diyebildiğin an kazanırsın.

Mükemmel zaman şu andır. Elindeki imkanlar neyse, cebindeki para ne kadarsa, bilgin ne seviyedeysen... Onlarla başla. Eksikleri yolda tamamlarsın. Yolda düşersin, dizin kanar, kalkar devam edersin. Ama durursan, paslanırsın.

2026 senin yılın olacaksa, bu "bekleme" zihniyetini bugün, şu dakika burada bırakmalısın.

1.3. KENDİNİ TANIMA SANATI

Yola çıkmaya karar verdik, tamam. Ama direksiyonda kim var? Gerçekten sen mi varsın, yoksa ailenin, öğretmenlerinin veya toplumun senden olmanı istediği kişi mi?

Bana sosyal medyadan veya çevremden sık sık şu sorular geliyor: *"Hangi işi yapmalıyım?" "Yazılım mı öğreneyim, e-ticarete mi gireyim?" "Sence hangi sektörde para var?"*

Ben de onlara her zaman aynı cevabı veriyorum: **"Bilmiyorum. Çünkü seni tanımıyorum."**

Sorun şu ki, çoğu insan kendini de tanımıyor. Hayatını bir başkasının senaryosunu oynayarak geçiriyor. Instagram'da gördüğü o "başarılı iş adamı" profilini kopyalamaya çalışıyor. Ama unuttukları bir şey var: Bir başkasının haritasıyla kendi hazineni bulamazsın.

Donanımını Bilmek Zorundasın

Bir yazılımcı olarak sana şunu söyleyeyim: Bir bilgisayara ağır bir program yüklemeyi önce, o bilgisayarın özelliklerine (RAM'ine, işlemcisine) bakarsın, değil mi? Kaldırır mı, kaldırmaz mı? Peki sen, hayatının en büyük projesi olan "2026 Vizyonu"nu yüklemeyi önce kendi özelliklerine baktın mı?

- Neyde gerçekten iyisin? (Herkesin iyi olduğu bir şey vardır; sabır, konuşma, analiz, el becerisi...)
- Neyde kötüsün? (Dürüst ol. Odaklanma sorunun mu var? Çabuk mu sinirlenirsin? İnsan ilişkilerin mi zayıf?)
- Seni ne heyecanlandırır? (Para dışında. Gece uyutmayan o tutku ne?)

Ben kendimden örnek vereyim. Ben 1.70 boyunda, 67 kilo, yerinde duramayan, girişimci ruhlu bir adamım. Üniversite diplomalarım var ama beni masa başında sabah 8 akşam 5 evrak işi yaparken hayal edebilir misin? Ben yapamam. O sistemde çürürüm. Kendi doğamı bildiğim için, kendi kurallarımı koyabileceğim bir oyun alanı (Emtina Digital) inşa ettim. Eğer kendimi tanımayıp "Diplomam var, garantili işe gireyim" deseydim, şu an mutsuz bir beyaz yakalıydım.

Zayıf yönlerini bilmek, güçlü yönlerini bilmekten daha önemlidir. Zayıf yönlerini kabul edersen, onları yönetebilirsin. Ama inkar edersen, onlar seni yönetir.

"Elalem Ne Der?" Virüsü

Kendini tanımanın önündeki en büyük engel, toplumumuzun o meşhur hastalığıdır: *"Elalem ne der?"*

Bu, hayallerin seri katilidir. *"Yazılımcı olacağım dersin, 'O işlerde para yok, sigortalı işe gir' derler." "Kendi işimi kuracağım dersin, 'Batarsın, macera arama' derler." "Spor yapacağım, vücut yapacağım dersin, 'Bu yaştan sonra ne gerek var' derler."*

Sana acı bir gerçek söyleyeyim: O "Elalem" dediğin insanlar, sen başarısız olduğunda senin kiranı ödemeyecek. Sen mutsuz olduğunda senin yerine üzölmeyecek. Hastalandığında senin acını çekmeyecek. Senin hayatının faturasını sadece sen ödeyeceksin. O yüzden, faturasını senin ödediğin bir hayatın kararlarını başkasına bırakamazsın.

Başkalarının senin hakkındaki düşünceleri, onların vizyonu sınırlıdır. Onlar sana "Yapamazsın" dediklerinde, aslında "Ben yapamazdım, o yüzden sen de yapamazsın" demek istiyorlar. Kendi korkularını sana yansıtıyorlar.

Bu sesi kısmak zorundasın. Hayatındaki gereksiz güröltüyü kapatmadan, kendi iç sesini duyamazsın.

Aynadaki Yabancı

Bu bölümü bitirirken senden küçük bir şey istiyorum. Bu gece, her zamanki maskeni çıkarıp aynaya bak. Kendine şu soruları sor ve dürüst cevaplar ver:

1. Ben şu an yaşadığım hayattan memnun muyum?
2. Eğer para sorun olmasaydı, bugün ne yapıyor olurdum?
3. Beni en çok ne korkutuyor?

Bu soruların cevapları, senin kaynak kodlarıdır. Simülasyondan çıkmak istiyorsan, önce karakterini (Avatarını) değil, oyuncuyu (Kendini) tanıman gerek. Biz sahte profiller değil, gerçek hikayeler yazacağız. Ve gerçek hikayeler, sadece sen kendin olduğunda başlar.

1. BÖLÜMÜN SONU

Buraya kadar "Uyanış"ı gerçekleştirdik.

1. Simülasyonu fark ettik.
2. Beklemeyi bıraktık.
3. Kendimize aynada baktık.

Şimdi zihnimizi temizleme ve yeniden programlama vakti. Sırada **2. BÖLÜM: ZİHİN YAPISI (NASIL DÜŞÜNMEİYİZ?)** var.

2. BÖLÜM: ZİHİN YAPISI (NASIL DÜŞÜNMEİYİZ?)

Her şey burada başlar ve burada biter: İki kulağının arasındaki o 1.5 kilogramlık organda. Dünyanın en iyi bilgisayarına, en iyi donanımına sahip olabilirsin. Ama o bilgisayara virüslü bir yazılım yüklersen, sürekli hata verir, donar ve sonunda çöker. İnsan da böyledir. İstedğin kadar yetenekli ol, istediğin kadar çalışkan ol; eğer zihin yapın hatalıysa, o potansiyel asla performansa dönüşmez.

Bu bölümde, çocukluğumuzdan beri bize yüklenen o hatalı yazılımları sileceğiz ve yerine, bizi 2026 hedeflerimize taşıyacak olan yeni işletim sistemini kuracağız.

2.1. MUTLULUK PEŞİNDE KOŞMAYI BIRAK (HEDONİZM TUZAĞI)

Bize satılan en büyük yalanla başlayalım: *"Hayatın amacı mutlu olmaktır."* Hayır, değildir. Hayatın amacı anlamlı olmaktır, üretmektir ve gelişmektir. Mutluluk, bu sürecin sadece tatlı bir yan etkisidir.

Modern dünya bizi birer "mutluluk bağımlısına" dönüştürdü. Sürekli gülümsemek, sürekli keyif almak, sürekli eğlenmek zorundaymız gibi hissediyoruz. Instagram'a giriyorsun, herkes tatilde, herkes partide, herkes çok mutlu. Sonra telefonun siyah ekranına kendi yansıman düşüyor ve "Ben neden böyle değilim? Ben nerede yanlış yapıyorum?" diyorsun.

Yanlış yapmıyorsun. Sadece bir illüzyona bakıyorsun.

Mutluluğu bir "hedef" olarak koyduğunda, onu asla yakalayamazsın. Tıpkı ufuk çizgisi gibidir; sen ona koştukça o senden uzaklaşır. *"Şu arabayı alayım, dünyanın en mutlu insanı olacağım" dersin.* Alırsın. O koku, o heyecan en fazla 2 hafta sürer. Sonra o araba, sadece seni işe götüren bir demir yığınına dönüşür. Ve sen yine boşluğa düşersin. *"Terfi alayım, her şey süper olacak" dersin.* Alırsın. Bir ay sonra o yeni unvanın stresi omuzlarına biner ve yine eski tatminsiz haline dönersin.

Buna "Koşu Bandı Etkisi" denir. Sürekli koşarsın ama vardığın yer hep aynıdır.

Ucuz Haz (Dopamin) vs. Gerçek Huzur (Serotonin)

Burada çok kritik bir ayırım yapmamız lazım. Çoğumuz "Haz" ile "Huzur"u birbirine karıştırıyoruz.

Haz (Dopamin): Ucuzdur, hızlıdır ve bağımlılık yapar.

- Bir hamburger yediğinde hissettiğin şey hazdır.
- Telefonuna bildirim geldiğinde hissettiğin o minik heyecan hazdır.
- Reels videolarını kaydırırken beyninin uyuşması hazdır. Haz, tıpkı bir şeker koması gibidir. Hızla yükselir ve hızla çakılır. Çakıldığında ise kendini öncesinden daha yorgun, daha mutsuz ve daha boş hissedersin. Bugün çoğumuzun odaklanamamasının, bir kitabı bitirememesinin, sabırsız olmasının sebebi budur: **Beynimiz ucuz doza alıştı.**

Huzur (Serotonin): Pahalıdır, emek ister ama kalıcıdır.

- Sabahın 6'sında kalkıp, kimse uyanmadan o sporu yaptığında bacakların titrer, canın yanar. O an "haz" almazsın. Ama duştan çıkıp aynaya baktığında hissettiğin o "Ben irademe hükmettim" duygusu var ya... İşte o huzurdur.
- Tık Randevu projesini kodlarken günlerce uykusuz kaldım. Gözlerim kan çanağına döndü, sırtım tutuldu. O an mutlu değildim, acı çekiyordum. Ama proje bittiğinde ve ilk müşteri "Eline sağlık" dediğinde hissettiğim o tatmin duygusunu hiçbir Netflix dizisi veremez.

Simülasyondan çıkmak istiyorsan, bu "Dopamin Musluğunu" kısman gerekiyor. Beynin sana "Sıkıldım, telefonu eline al" diyecek. "Canım tatlı istiyor, sipariş ver" diyecek. Sen ne yapacaksın? Ona "Hayır" diyeceksin. "Sıkılmana izin veriyorum. Çünkü sıkılan zihin, çözüm üretmeye başlar."

Sıkılmaktan korkma. Tarihin en büyük icatları, en büyük sanat eserleri, insanlar sıkıldığı ve o boşlukta kendi içlerine döndükleri zaman ortaya çıktı. Eğer her boş anını telefonla doldurursan, hayal kurmaya vaktin kalmaz.

2.2. İÇİNDEKİ O SESİ SUSTURMAK

Hiç fark ettin mi? En büyük düşmanın dışarıda değil, tam kafanın içinde. Sürekli konuşan, hiç susmayan, acımasız bir ev arkadaşıyla yaşıyorsun.

Sabah uyanıyorsun, "Bugün çok yorgunsun, 5 dakika daha uyu" diyor. Yeni bir işe gireceksin, "Ya batarsan? Ya sana gülerlerse? Sen kimsin ki bunu başaracaksın?" diyor. Bir ortamda söz alıp konuşacaksın, "Saçmalama, rezil olursun, sus otur" diyor.

Biz buna "İç Eleştirmen" veya psikolojideki adıyla "Sabotajcı" diyoruz. Sorun şu ki; insanların çoğu bu sesi **kendi gerçek düşünceleri** zannediyor. "İçimden bir ses yapma diyor" diyip vazgeçiyorlar.

Sana bir sır vereyim: **O ses sen değilsin.** O ses, senin beyninin milyonlarca yıllık evrimsel mirası. O sesin tek bir görevi var: Seni hayatta tutmak. Beynin ilkel kısmı (Sürüngen beyin), risk almanı istemez. Konfor alanında kalmanı, mağaranda oturmanı ister. Çünkü dışarısı tehlikelidir, dışarıda kaplanlar vardır. Ama uyan artık! Dışarıda kaplan yok. Yeni bir iş kurmak seni öldürmez. Bir videoda konuşmak seni öldürmez. Reddedilmek seni öldürmez.

Özgüven, Eylemden Sonra Gelir

Bana sosyal medyadan en çok gelen soru şu: *"Abi, senin kadar özgüvenli olmak için ne yapmalıyım?"* Cevabım seni şaşırtabilir: **Ben her zaman özgüvenli değilim. Hatta çoğu zaman korkuyorum.**

Tık Randevu'yu ilk kurduğumda, Emtina Digital için ilk müşteri görüşmesine giderken dizlerim titriyordu. "Ya yapamazsam? Ya müşterinin parasını batırırsam?" diye beynim içimi kemiriyordu. İnsanlar sanıyor ki; önce özgüven gelir, sonra cesaret gelir, en son eylem gelir. Bu kocaman bir yalandır. Sıralama tam tersidir: **Eylem -> Cesaret -> Özgüven.**

Sen korkmana rağmen o adımı atarsın. Yaparsın. Elin titrer, sesin çatlar ama yaparsın. Sonra ne olur? Ölmediğini görürsün. Beynin der ki: "Aa, bak korktuğumuz kadar değilmiş. Biz bunu yapabiliyoruz." İşte o an özgüven oluşur. Yani özgüven, oturduğun yerde kitap okuyarak kazanacağın bir şey değildir. Sahada, terleyerek, korkarak ve üzerine giderek inşa edilen bir kıştır.

İçindeki o ses "Yapamazsın" dediğinde onunla kavga etme. Onu ikna etmeye çalışma. Sadece şunu söyle: *"Uyarın için teşekkürler, ama ben yine de deneyeceğim."* Ve işine bak.

Imposter (Sahtekar) Sendromu

Özellikle bizim gibi genç yaşta bir şeyler başarmaya çalışanlarda çok sık görülen bir durum var: **Sahtekar Sendromu**. Başarılı olsan bile, içinden bir ses "Aslında sen o kadar iyi değilsin, sadece şanslıydın, yakında herkes senin bir sahtekar olduğunu anlayacak" der. Üniversiteden yeni mezun olduğumda, diplomalar elimde olmasına rağmen kendimi yetersiz hissediyordum. Ajansı kurdum, işler aldım ama hala "Acaba ben bu işi gerçekten biliyor muyum?" diyordum.

Bunu yenmenin tek yolu var: **Sonuçlara odaklanmak**. Yaptığın iş değer yaratıyor mu? Karşıdaki insan mutlu mu? Para kazanıyor musun? Cevap evetse, sen sahtekar değilsin. Sen sadece kendi standartları çok yüksek olan, gelişime aç birisin. Bu sesi susturma, ama onun seni durdurmasına da izin verme. Onu bir yakıt olarak kullan: "Daha iyi olmalıyım" diyerek çalış.

2.3. KURBAN PSİKOLOJİSİNDEN ÇIKIŞ (SORUMLULUK)

Bu bölüm biraz canını yakabilir. Ama kangren olmuş bir parmağı kesmek gibidir; başta acır ama hayatını kurtarır.

Türkiye'de ve dünyada en yaygın, en bulaşıcı hastalık nedir biliyor musun? Kanser değil, grip değil. **"Kurban Psikolojisi"** dir.

Belirtileri şöyledir: *"Ekonomi çok kötü, o yüzden iş yapamıyorum."* *"Ailem zengin değil, torpilim yok."* *"Şansım yaver gitmedi."* *"Hocalar bana taktı."* *"Patron hakkımı yiyor."*

Tanıdık geldi mi? Bu cümlelerin ortak noktası şudur: **"Suç bende değil, suç dışarıda."**

Suçu başkasına attığında anlık bir rahatlama yaşarsın. Çünkü eğer suç ekonomideyse, senin yapabileceğin bir şey yoktur. Sen masumsun, dünya kötü. Vicdanın rahatlar, yastığa başını koyup uyursun. Ama bu rahatlık, ölümcül bir uyuşturucudur.

Çünkü **sorumluluğu almadığın yerde, gücü de eline alamazsın**. Eğer başarısızlığının sebebi "ekonomi" ise, ekonomiyi düzeltmeden başarılı olamazsın. Ve üzgünüm ama sen ekonomiyi tek başına düzeltemezsin. Yani kendi hayatının iplerini başkasına (devlete, piyasaya, aileye) verdin. Artık bir piyonsun.

"Senin Hatan Değil Ama Senin Sorumluluğun"

Burada çok ince bir çizgi var. Fakir bir ailede doğmak senin hatan değildir. Kötü bir eğitim sistemine denk gelmek senin hatan değildir. Ekonomik krizin ortasında mezun olmak senin hatan değildir.

Ama; O fakirlikten çıkmak için çabalamamak senin sorumluluğundadır. Kendini geliştirmek yerine sistemi eleştirerek vakit kaybetmek senin sorumluluğundadır. Ekonomik krizde bile fırsatları görüp (döviz kazanmak, dijital işler yapmak vb.) hareket etmemek senin sorumluluğundadır.

Hayat, sana dağıtılan kartları seçemediğin ama o kartlarla oyunu nasıl oynayacağına senin karar verdiğin bir poker masasıdır. Kimi eline gelen kötü kartlara bakıp ağlar ve masadan kalkar. Kimi o kötü kartlarla blöf yapar, strateji kurar ve oyunu kazanır.

Sen hangisisin? Ağlayan mı, oynayan mı?

Şikayet etmeyi bugün, şu saniye bırakıyoruz. Hava yağmurlu diye gökyüzüne küfreden adam aptaldır. Akıllı adam şemsiye üretir ve o yağmurda şemsiye satar. Kurbanlar şikayet eder, kazananlar çözüm üretir.

2026 senin yılın olacaksa, "Bana ne oldu?" demeyi bırakıp, "Ben buna nasıl tepki vereceğim?" demeye başlayacaksın. Dümeni eline al. Kaptan sensin.

2.4. "SİKTİR ET" TEORİSİ: UMURSAMAMANIN GÜCÜ

2024 yılında öğrendiğim, belki biraz kaba ama dünyanın en rahatlatıcı, en felsefi iki kelimesi var: **Siktir et**.

Bunu söylediğimde sakın yanlış anlama. Bu, "Hiçbir şeyi umursama, sorumsuz ol, her şeyi boşver" demek değildir. Bu, "**Kontrol edemediğin veya seni aşağı çeken şeylerin, senin enerjini emmesine izin verme**" demektir.

Hayat çok garip bir yer. Bazen elinden gelenin en iyisini yaparsın ama yine de olmaz. Sınavdan düşük mü aldın? Siktir et. Dünyanın sonu değil. Okulun mu uzadı? Siktir et. Bir yıl geç mezun olursun ama tecrübeli olursun. İş görüşmesi kötü mü geçti? Siktir et. Demek ki daha iyisi seni bekliyor. Birisi arkandan mı konuştu? Siktir et. O arkandan konuşuyorsa, sen öndesin demektir.

Bizim neslimiz "aşırı düşünme" (overthinking) hastalığından muzdarip. Gece yatağa giriyorsun, 3 yıl önce yaptığın bir hatayı, yarın olabilecek kötü bir senaryoyu, birinin sana attığı o bakışı düşünüyorsun. Kendi zihninde senaryolar kurup, o senaryolara üzülüyorsun. Kendine haksızlık etmiyor musun? Sen burada kendi kendini yerken, o kafana taktığın olaylar veya insanlar muhtemelen seni düşünmüyor bile.

Şunu asla unutma: **Hayatının merkezi sensin**. Bu bencillik değil, bu bir zorunluluktur. Uçaklarda bile ne derler? "Oksijen maskesini önce kendine, sonra çocuğuna tak." Neden? Çünkü sen nefes alamazsan, kimseye faydan olmaz. Sen iyi olmazsan, sevdiklerine de iyi gelemezsin. Sen güçlü durmazsan, ailene veya kız arkadaşına destek olamazsan.

O yüzden, seni üzen, seni strese sokan ama değiştiremeyeceğin şeyler için kendini paralamayı bırak. Derin bir nefes al. Şu an yaşıyor musun? Ciğerlerine oksijen gidiyor mu? Sağlığın yerinde mi? Geri kalan her şey hallolur.

2026 ve sonrası için kendine bir söz ver: Sadece değiştirebileceğin şeyler için savaşıyorsun. Değiştiremeyeceğin şeyler için ise sihirli kelimeyi söyleyip yoluna devam edeceksin.

3. BÖLÜM: İNSAN İLİŞKİLERİ VE ÇEVRE (KİMLERLE YÜRÜMELİYİZ?)

Zihnine format attık, virüsleri temizledik, korkularla yüzleştik. Kendi iç dünyamızda artık bir "Kaptan" var. Ama dışarı çıktığında, bu yeni kaptanın karşılaşacağı en büyük sınav dalgalar değil, diğer gemilerdir. Yani insanlar.

Dünyanın en iyi yazılımına sahip olabilirsin; ama yanlış bir ağa (Network) bağlanırsan, sistemin virüs kapar, yavaşlar ve sonunda çöker. İnsan ilişkileri de böyledir. Senin potansiyelin, etrafındaki insanların vizyonu ile sınırlıdır.

Bu bölümde, sosyal hayatını yeniden dizayn edeceğiz. Kimlerin vizesini iptal edeceğine, kimlere kapıyı açacağına ve en önemlisi kendi sınırlarını nasıl koruyacağına karar vereceğiz.

3.1. MERKEZ ÜSSÜ: ÖNCE SEN (HAYIR DEME SANATI VE SINIRLAR)

2024 yılında öğrendiğim, belki de hayatımın geri kalanını şekillendirecek en büyük ders şuydu:
Hayatının merkezinde sadece SEN varsın. Ve bu bencillik değildir.

Bize çocukluktan beri "fedakar ol", "uyumlu ol", "aman kimseyi kırma" diye öğretildi. "Hayır" demek kabalık, "Önce ben" demek bencillik zannedildi. Oysa uçaklarda bile acil durum anonsu ne der? *"Oksijen maskesini önce kendinize, sonra çocuğunuza takın."* Neden? Çünkü sen nefes alamazsan, sen bayılırsan, yanındakine, çocuğuna, sevdiklerine hiçbir faydan olmaz. Sen yoksan, yardım da yok.

Hayat da böyledir. Sen enerjini, paranı, zamanını sürekli başkalarını memnun etmek için harcarsan, kendi "bataryanı" tüketirsin. Bataryası bitmiş bir telefon kimsenin işine yaramaz. O yüzden önce kendini şarj edeceksin.

"Evet" Demenin Gizli Maliyeti

Birine veya bir duruma "Evet" dediğinde, aslında neye "Hayır" dediğini hiç düşündün mü? Arkadaşların seni istemediğin bir kafeye çağırdı. Gitmek istemiyorsun, yapılacak işlerin var veya sadece dinlenmek istiyorsun. Ama "Ayıp olmasın" diye "Evet" dedin. O an neye "Hayır" dedin biliyor musun?

- Kendi dinlenmene "Hayır" dedin.
- 2026 hedeflerine giden yolda çalışacağın o 3 saate "Hayır" dedin.
- Kendi iradene "Hayır" dedin.

Her gereksiz "Evet", senin hayallerinden çalınmış bir zamandır. Ve zaman, paradan daha değerlidir. Çünkü parayı kaybedersen tekrar kazanırsın, ama kaybettiğin o 3 saati dünyanın en zengin adamı bile geri satın alamaz.

İnsanları Memnun Etme Hastalığı (People Pleasing)

Neden "Hayır" diyemiyoruz? Çünkü reddedilmekten, sevilmemekten, dışlanmaktan korkuyoruz. "Hayır dersem bana küserler, beni bir daha çağırmaslar" diyoruz. Sana acı bir gerçek söyleyeyim: **Sırf sen "Hayır" dedin diye sana küsen, sırtını dönen insan, zaten senin dostun değildir. O sadece senin "kullanılabilirliğini" seviyordur.**

Gerçek dostlar, senin sınırlarına saygı duyar. "Kanka bugün çalışmam lazım, gelemem" dediğinde, gerçek dost "Kolay gelsin, halledince görüşürüz" der. Enerji emici sahte dost ise "Aman sen de iyice değiştin, bizi sattın" diyerek sana vicdan azabı (manipülasyon) yapar.

Bu manipülasyona gelme. İnsanlar sana "Değiştin" diyecekler. Evet, değiştim diyeceksin. Eski ben, başkaları mutlu olsun diye kendi mutsuzluğunu yutuyordu. Yeni ben, kendi huzurunu koruyor ki, sevdiklerine daha kaliteli zaman ayırabilsin.

Nasıl Hayır Denir? (Pratik Teknikler)

"Hayır" demek için kaba olmana, kavga etmene gerek yok. Net ve kısa olman yeterli. Açıklama yapma zorunluluğun yok. Bahaneler uydurma zorunluluğun yok ("Hastayım", "Annemgil geldi" yalanlarına sığınma). Sadece dürüst ol:

- *"Davetin için teşekkürler ama şu an odaklanmam gereken bir proje var, katılamayacağım."*
- *"Bu hafta kendime vakit ayıracağım, plan yapmıyorum."*
- *"Bu fikir bana uymuyor, ben pas geçiyorum."*

İlk başta zorlanacaksın. Sesin titreyerek "Hayır" diyeceksin. Ama o sınırı çizdiğinde hissettiğin o özgürlük hissi... İşte o paha biçilemez. İnsanlar sınırları olan kişilere daha çok saygı duyar. Her şeye "Tamam" diyen kişi, çantada kekliktir. "Hayır" diyebilen kişi ise değerlidir.

3.2. ÇEVRE TASARIMI: ENERJİ VAMPİRLERİ VE YENGEÇ SEPETİ

Jim Rohn'un o meşhur sözünü duymuşsundur: **"En çok vakit geçirdiğin 5 kişinin ortalamasıdır."** Bu sözü duymak yetmez, bunu bir mühendis gibi analiz etmen gerekir.

Senin çevren, senin kaderindir. Bu bir abartı değil, bilimsel bir gerçektir. İnsan beyni "Ayna Nöronlar" sayesinde karşındaki insanı kopyalar.

- Etrafındaki 5 kişi sürekli dedikodu yapıyorsa, sen de 6. dedikoducu olursun.
- Etrafındaki 5 kişi sürekli hastalıktan, krizden, başarısızlık korkusundan bahsediyorsa, sen de 6. korkak olursun.
- Ama etrafındaki 5 kişi işten, spordan, vizyondan, çözümden bahsediyorsa; sen istesen de istemesen de o seviyeye çıkarsın.

Yengeç Sepeti Teorisi (Crab Bucket Theory)

Bunu hiç duydun mu? Bir kovaya tek bir yengeç koyarsan, tırmanıp dışarı çıkabilir. Ama kovaya birden fazla yengeç koyarsan, içlerinden biri tırmanmaya çalıştığında diğerleri onu bacaklarından tutup aşağı çeker. "Sen nereye gidiyorsun? Biz buradayız, sen de burada kalacaksın" derler.

İnsanlar da böyledir. Sen 2026 vizyonun için çalışmaya başladığında, spora başladığında, iş kurmaya çalıştığında; en yakınların, hatta bazen ailen bile seni aşağı çekmeye çalışabilir. Bunu bilerek veya bilmeyerek yaparlar. *"Ne gerek var şimdi icat çıkarma."* *"Boşver sporu gel bir bira içelim."* *"O işler öyle kolay değil, batarsın."*

Bunlar, senin başarısız olmanı istedikleri için değil; senin başarın onların başarısızlığını yüzlerine vuracağı için korkarlar. Sen yükselirsen, onlar aşağıda kalacaklarını hissederler. O yüzden seni de kendi seviyelerinde (sepetin dibinde) tutmak isterler.

Bu insanlara "Toksik İnsanlar" veya "Enerji Vampirleri" diyoruz. Onlarla 10 dakika konuşursun, sanki bütün gün taş taşımış gibi yorgun hissadersin. Hayallerini anlatırsın, hevesini kursağında bırakırlar.

Arkadaşlarını Kategorize Et (Filtreleme)

Acımasız olman gereken yer burası. Hayatındaki insanları bir süzgeçten geçir.

1. **Çapalar (Anchors):** Seni olduğun yere sabitleyen, aşağı çeken, sürekli negatif konuşanlar. (Çözüm: İletişimi minimuma indir veya tamamen kes).
2. **Pervaneler (Propellers):** Seni yukarı iten, motive eden, sana yeni bir şeyler öğretenler. (Çözüm: Bu insanlarla daha çok vakit geçir).

Belki şu an etrafında hiç "Pervane" yok. Belki yalnızsın. Korkma. Kalitesiz bir kalabalığın içinde kaybolmaktansa, kaliteli bir yalnızlıkta kendini inşa etmek bin kat iyidir. Yalnız kaldığında kitapların olur, videoların olur, kendi düşüncelerin olur. Sen geliştikçe, senin frekansın değiştikçe, o frekansa uygun yeni insanlar hayatına girmeye başlayacak. Bu bir fizik kuralıdır.

Dijital Çevre de Çevredir

Sadece fiziksel arkadaşlarını değil, dijital arkadaşlarını da seçmelisin. Instagram'da, TikTok'ta, YouTube'da kimi takip ediyorsun? Sürekli boş içerik, kavga, polemik, sahte lüks hayatlar paylaşılan hesaplar da senin "5 kişi" ortalamana dahildir. Çünkü beynin günün 3-4 saatini onlarla geçiriyor. Takip listen senin zihinsel beslenme çntandır. Oraya çöp doldurursan, zihnin de çöplüğe döner. Seni eğiten, düşündüren, ilham veren hesapları takip et. (Mesela beni takip etmen iyi bir başlangıçtı).

3.3. SOSYAL ARAYÜZ: İLETİŞİM VE DİNLEME GÜCÜ

Kimi hayatına alacağına karar verdin, kimi çıkaracağına karar verdin. Peki kalanlarla nasıl iletişim kuracaksın? İletişim, sadece konuşmak değildir. İletişim, anlaşılmasıdır.

Az Konuş, Çok Dinle (Input > Output)

Bir ortamda sürekli konuşan, sürekli kendini anlatan, her şeyi bildiğini iddia eden kişi; genellikle o odadaki en boş kişidir. Bilgi güçtür. Konuşurken sadece bildiklerini tekrar edersin. Ama dinlerken yeni şeyler öğrenirsin. Karşındakini bir "veri kaynağı" olarak gör. Onun tecrübesini, hatasını, başarısını dinle ve analiz et.

İyi bir dinleyici olmak, insanları sana mıknatıs gibi çeker. Çünkü herkes konuşmak ister, kimse dinlemek istemez. Sen dinleyen taraf olduğunda, karşıdaki insan sana değer verildiğini hisseder ve sana güvenir.

Netlik Güçtür (Dobralık Değil, Netlik)

Kendini ifade ederken dolambaçlı yollara girme. İmalar, tripler, "anlasın canım" beklentileri... Bunlar çocukça oyunlardır. Yetişkin bir insan, ne istediğini ve ne istemediğini net bir dille ifade eder. *"Ben buna kırıldım."* *"Benim beklentim bu."* *"Bu davranışını kabul etmiyorum."*

Bunu söylerken kaba olmana gerek yok. Sesini yükseltmene gerek yok. Hatta ne kadar sakın ve net söylersen, etkisi o kadar büyük olur. Bağırıp çağıran insan, kontrolü kaybetmiş demektir. Sakince sınırını çizen insan ise gücü elinde tutar.

Vücut Dili: Kaptan Köşkünde Kim Var?

İletişim sadece kelimelerle olmaz. Omuzların, bakışların, duruşun... Odaya girdiğinde omuzların düşük, gözlerin yerde, sesin titrekse; dünyanın en iyi fikrini de anlatsan kimse seni ciddiye almaz. Ama dik durursan, insanların gözünün içine bakarsan ve kendinden emin konuşursan; saçmalasan bile insanlar seni dinler. Bu "mış gibi yapmak" değil, beynine "Ben buradayım ve değerliyim" mesajı vermektir. Sen kendine saygı duymazsan, başkası sana neden saygı duysun?

4. BÖLÜM: DİSİPLİN VE EYLEM (NASIL YAPACAĞIZ?)

Harika bir vizyonun var. Zihnin berrak, hedeflerin net. Yanında seni destekleyen insanlar da var. Ama hala olduğun yerdesin. Neden? Çünkü dünyanın en iyi planı bile, eyleme dökülmediği sürece sadece güzel bir hayaldir.

Simülasyonda kalmanın en konforlu yolu "istemektir". Herkes ister. Herkes zengin olmak ister, herkes fit olmak ister, herkes başarılı olmak ister. Ama simülasyondan çıkış biletini sadece **yapanlar** alır. İsteyenler ile yapanlar arasındaki o uçurumun adı **Disiplindir**.

Bu bölümde, duygularına köle olmayı bırakıp, iradene komutan olmayı öğreneceksin. Bedenini ve zamanını nasıl yöneteceğini, biyolojik makineni nasıl maksimum performansta çalıştıracağını konuşacağız.

4.1. MOTİVASYON YALANCIDIR, DİSİPLİN SADIKTIR

Bana en sık gelen mesajlardan biri: *"Abi spora başlamak istiyorum ama hiç motivasyonum yok."* veya *"Youtube kanalı açacağım ama o enerjiyi kendimde bulamıyorum."*

Sana acı bir gerçek söyleyeyim: **Motivasyon, bir yetişkinin güvenilebileceği en son şeydir.** Motivasyon bir duygudur. Tıpkı mutluluk gibi, öfke gibi, üzüntü gibi... Gelir ve gider. Hava güneşliken motive olursun, yağmur yağınca motivasyonun gider. Sevgilinle aran iyiyken motive olursun, kavga edince motivasyonun gider. Güzel bir video izlersin (mesela benim videomu), gaza gelirsin, motivasyonun tavan yapar. Ama 2 saat sonra o gaz biter.

Hayatını, hava durumu kadar değişken olan bir duyguya (motivasyona) bağlarsan, asla istikrarlı olamazsın. Başarılı insanlar, motive oldukları için çalışmazlar. Çalışmaları gerektiği için çalışırlar.

Profesyonel vs. Amatör Zihniyeti

- **Amatör:** "Bugün canım istemiyor, ilham perim gelmedi" der ve yatar.
- **Profesyonel:** "Bugün canım hiç istemiyor, yorgunum, moralim bozuk" der ama yine de o masaya oturur, o spora gider.

Ben Tık Randevu kodlarını yazarken her sabah "Oley, yaşasın kod yazacağım" diye uyanmıyordum. Çoğu sabah yataktan kalkmak bile istemiyordum. Ama kalktım. Çünkü kendime ve vizyonuma bir söz vermiştim. Disiplin; canın istemediğinde bile, yapman gerekeni yapabilme gücüdür. Disiplin, o anki keyfini (haz), gelecekteki hedefine (huzur) feda edebilmektir.

%1 Kuralı (Bileşik Etki)

Büyük değişimler bir gecede olmaz. Kimse bir gün spora gidip ertesi gün Herkül olarak uyanmaz. Kimse bir gün kod çalışıp ertesi gün Facebook'u kurmaz. Gelişim, sıkıcıdır. Yavaştır. Görünmezdir. Her gün sadece %1 daha iyi olsan, yılın sonunda matematiksel olarak 37 kat daha iyi olursun.

Ama çoğu insan "Hemen sonuç" (Instant Gratification) beklediği için, o küçük adımları küçümser. *"Bugün 10 sayfa kitap okusam ne değişecek ki?"* der ve okumaz. *"Bugün bir hamburger yesem ne olur ki?"* der ve yer. O gün bir şey değişmez. Ama bu küçük kararlar biriktiğinde, bir yıl sonra bambaşka bir sen (veya aynı kalmış sen) ortaya çıkar.

Zinciri kırma. Mükemmel yapmana gerek yok, sadece yapmaya devam et. Süreklilik, yoğunluktan önemlidir.

4.2. BEDENİNE İYİ BAK: BİYOLOJİK MAKİNEYİ YÖNETMEK

23 yaşındayım. Boyum 1.70, kilom 67. Dev gibi bir adam değilim, vücut geliştirme şampiyonu da değilim. Ama bedenime bir tapınak gibi, daha doğrusu yüksek performanslı bir makine gibi bakıyorum.

Neden? Çünkü zihin (Software), bedenin (Hardware) içinde çalışır. Bilgisayarın fanı bozuksa, işlemcisi ısınmışsa, elektriği kesikse; dünyanın en iyi programını da yüklesen o bilgisayar kasar, donar. Senin bedenin de öyledir.

Uykusuzsan, kötü besleniyorsan, hareketsizsen; odaklanamazsın. Karar veremezsin. Stresle başa çıkamazsın. Depresyona girersin. Çoğu psikolojik sorunun temeli aslında biyolojiktir.

Spor: Zihinsel Dayanıklılık Antrenmanı

İnsanlar sporu "kas yapmak" veya "zayıflamak" için yaptığını sanıyor. Hayır. Ben sporu **zihnimi eğitmek** için yapıyorum. Ağırlığın altına girdiğinde, son tekrarda kasların yanmaya başladığında içinden bir ses "Bırak, acıyor, yeter bu kadar" der. Sen o sese rağmen "Hayır, bir tekrar daha yapacağım" dediğinde, sadece kasını değil, iradeni de geliştirirsin. Spor salonunda o acıya dayanmayı öğrenen adam, iş hayatında kriz çıktığında kaçmaz. İlişkisinde sorun çıktığında pes etmez. Çünkü beyni "Zorlukla karşılaştığında durma, üzerine git" komutuna alışmıştır.

Uyku: Sistem Güncellemesi

"Uyursan ölürsün", "Zenginler uyumaz" gibi saçma sapan motivasyon yalanlarını unut. Uyku lüks değildir, biyolojik bir zorunluluktur. Beynin gün içinde biriken toksinleri temizlediği, anıları hafızaya kaydettiği tek zaman dilimi uykudur. Günde 4-5 saat uyuyarak "hustle" yaptığını sananlar, aslında sarhoş bir beyinle iş yapmaya çalışıyorlar. Verimsizler, hataya açıktır. Ben günde en az 7 saat kaliteli uyumaya dikkat ederim. Çünkü biliyorum ki, iyi uyanamazsam, iyi yönetemem.

Beslenme: Yakıt Kalitesi

Ferrari'ye tüp taktırır mısın? Taktırmazsın. Peki neden paha biçilemez vücuduna en kalitesiz yakıtları (şeker, fast food, işlenmiş gıda) dolduruyorsun? Yediğin her şey, ya seni besler ya da zehirler. Kan şekerini aniden yükselten gıdalar, beyin sisi (brain fog) yapar. Odaklanamazsın, uykun gelir. Beslenmeni düzelttiğinde, zekanın arttığını hissedeceksin. Bu bir mucize değil, biyolojidir.

4.3. ODAKLANMA GÜCÜ VE MONK MODE (KEŞİŞ MODU)

Çağımızın en büyük hastalığı ne kanser ne obezite. Çağımızın hastalığı: **Dikkat Dağınıklığı**.

Bir Japon balığının odaklanma süresi 9 saniye. Modern insanın odaklanma süresi ise yapılan araştırmalara göre 8 saniyeye düştü. Sürekli bildirimler, mailler, WhatsApp mesajları, reklamlar... Beynimiz sürekli taciz altında. Bu gürültüde, "Derin Çalışma" (Deep Work) yapabilen insanlar, süper güce sahip gibidir.

Eğer 2026'da fark yaratmak istiyorsan, **odaklanabilme yeteneği** senin en büyük silahın olacak.

Monk Mode (Keşiş Modu) Nedir?

Bu, benim projelerimi yetiştirmek veya yeni bir beceri öğrenmek için kullandığım bir nükleer silahtır. Belirli bir süre için (mesela 2 hafta veya günde 4 saat) dış dünyayla tüm bağlantıyı kesmek demektir.

Nasıl yapılır?

1. **Telefonu Yok Et:** Uçak moduna al, başka odaya koy. "Ya acil bir şey olursa?" deme. Olmaz. Sen Başbakan değilsin, dünya 2 saat sensiz de döner.
2. **Tek Görev (Single Tasking):** Aynı anda hem mail cevaplayıp, hem müzik dinleyip, hem rapor yazamazsın. "Multitasking" (Çoklu görev) bir yalandır. Beyin aynı anda iki şeye odaklanamaz, sadece aralarında hızlıca geçiş yapar. Bu da pilini bitirir ve kalitesiz iş çıkarmaya neden olur. Tek bir iş seç ve bitene kadar başından kalkma.
3. **Hayır De:** Kapını kapat. "Şu an çalışıyorum, rahatsız etmeyin" de.

Günde sadece 2 saat, ama *gerçekten* odaklanmış 2 saat; dağınık ve bölünmüş 8 saatlik çalışmadan daha değerlidir. Ben Emtina Digital'in tüm altyapısını bu modda kurdum. Tık Randevu'nun en zor kodlarını bu modda yazdım. İnsanlar senin "kaybolduğunu" sansın. Sen o sırada kozanda kelebeğe dönüşüyorsun. Geri döndüğünde, ortaya koyduğun işle herkesi şaşırtacaksın.

Pomodoro ve Blok Çalışma

Beyin makine değildir, sonsuza kadar odaklanamaz. Benim taktiğim basittir: **50 Dakika Odak + 10 Dakika Mola**. O 50 dakika boyunca tuvalete bile gitmem. Sadece iş. O 10 dakika boyunca ise işle ilgili hiçbir şeye bakmam. Balkona çıkarım, nefes alırım, su içerim. Bu döngüyü günde 3-4 kez yaptığında, günün geri kalanı sana kalır ve inanılmaz bir üretim yapmış olursun.

Sonuç: Eylem Her Şeydir

Bu bölümü okudun. Bilgileri aldın. Ama kitabı kapattığında yine aynı şeyleri yaparsan, bu okuduklarının hepsi çöp olur. Disiplin, okunan değil, uygulanan bir şeydir.

Yarın sabah alarm çaldığında o ilk savaş başlayacak. "5 dakika daha uyuyayım" diyen o sese mi yenileceksin? Yoksa "Kalk lan, 2026 bizi bekliyor" diyen iradene mi uyacaksın? Seçim senin. Kırmızı hap mı, mavi hap mı?

5. BÖLÜM: HACKER ZİHNİYETİ (HIZLI ÖĞRENME SANATI)

Şimdi sana okulda öğretilmeyen, öğretilemeyen bir şeyden bahsedeceğim. Bizim eğitim sistemimiz (Simülasyonun Eğitim Modülü), seni bir "Depo" olarak görür. Sana bilgiyi yüklerler, ezberletirler, sonra sınavda o bilgiyi kağıda kusmanı isterler. Sınav biter, bilgi silinir. Bu yöntem 1990'larda işe yarıyor olabilirdi. Ama artık çalışmıyor.

Neden? Çünkü bilgi artık parmaklarının ucunda. Eskiden bilgiye ulaşmak zordu, kütüphaneye gitmen gerekirdi. Şimdi cebindeki telefonla dünyanın tüm kütüphanelerine, tüm profesörlerine, tüm teknik bilgilerine 3 saniyede ulaşıyorsun.

Artık mesele "ne bildiğin" değil. Artık mesele "**ne kadar hızlı öğrenebildiğin**" ve "**o bilgiyle ne yapabildiğin**".

Ben bir yazılımcıyım. Yazılım dünyasında teknoloji o kadar hızlı değişir ki, üniversitede 1. sınıfta öğrendiğin dil, 4. sınıfta mezun olduğunda "tarihi eser" olabilir. O yüzden ben ve benim gibi hayatta kalanlar, "Hacker Zihniyeti"ni kullanır.

Buradaki "Hacker" kelimesinden kastım banka soyan, şifre kıran suçlular değil. Hacker; bir sistemin nasıl çalıştığını merak eden, onu parçalarına ayıran, kısa yolları bulan ve o sistemi kendi lehine kullanan kişi demektir. 2026'ya giderken senin de bir "Hayat Hacker'ı" olman lazım.

5.1. DİPLOMALAR RAF ÖMRÜNÜ DOLDURDU (PORTFOLYO DEVRİ)

Karabük'te İşletme, İstanbul'da Bilgisayar Programcılığı okudum. Diplomalarım var mı? Var. Peki sana dürüst olayım: Emtina Digital'i kurarken, müşterilerimden biri bile bana "Emirhan Bey diplomanızı görebilir miyiz?" dedi mi? Hayır. Tek bir kişi bile sormadı.

Neyi sordular biliyor musun? *"Daha önce ne yaptın?" "Bize referanslarını gösterebilir misin?" "Bu sorunu çözebilir misin?"*

Simülasyon sana der ki: *"Diplomanı al, o kağıt parçası seni kurtaracak."* Ben de sana diyorum ki: **O kağıt parçası sadece kapıyı aralar (o da belki). Seni içeride tutacak olan şey yeteneğindir.**

Bugün Google, Apple, Tesla gibi dev şirketler bile işe alımlarda diploma şartını kaldırıyor. Çünkü okul sana "teoriyi" öğretir, hayat senden "pratiği" ister.

Diploma vs. Portfolyo

- **Diploma:** "Ben bu dersleri geçtim" demektir.
- **Portfolyo:** "Ben bunları başardım" demektir.

Eğer bir yazılımcıysan, GitHub hesabın senin diplomandır. Eğer bir tasarımcıysan, Behance profilin senin diplomandır. Eğer bir girişimciysen, batırdığın veya çıkardığın projeler senin diplomandır.

Okulu bırak demiyorum. Okul sana vizyon katar, çevre katar, analitik düşünmeyi öğretir. Ama okula güvenip "Ben oldum" dersin, mezun olduğunda sudan çıkmış balığa dönersin. Okulda sana öğretilenle yetinme. Okul sana A'yı öğretiyorsa, sen git evde B'yi, C'yi, Z'yi öğren.

5.2. TERSİNE MÜHENDİSLİK (REVERSE ENGINEERING)

Hızlı öğrenmenin en büyük sırrı budur. Bir şeyi sıfırdan öğrenmeye çalışma. **Başarılmış olanı al ve parçalarına ayır.**

Ben Tık Randevu'yu yaparken, Amerika'daki benzer uygulamalara baktım. Nasıl çalışıyorlar? Üyelik sistemi nasıl? Butonları nereye koymuşlar? Müşteriye nasıl mesaj atıyorlar? Onların bitmiş ürününü inceledim ve geriye doğru giderek sistemlerini çözdüm. Sonra daha iyisini, Türkiye şartlarına uygun olanını yaptım.

Buna "Tersine Mühendislik" denir.

- İyi bir YouTuber mı olmak istiyorsun? Sevdiğin YouTuber'ı izle. Ama izleyici gibi değil, bir dedektif gibi izle. "Işığı nereden almış? Müziği nerede yükseltmiş? Videonun başlığı neden ilgimi çekti?" diye analiz et.
- İyi bir vücut mu istiyorsun? O vücudu yapmış adamın antrenmanını, beslenmesini incele. Tekerleği yeniden icat etmene gerek yok. Tekerlek bulundu. Sen o tekerleği alıp arabana tak.

Kopyalamaktan bahsetmiyorum. **İlham alıp, analiz edip, üzerine kendi yorumunu katarak geliştirmekten** bahsediyorum. Başarılı insanların bıraktığı izleri takip et. Onlar o yoldan geçti, dikenleri temizledi. Sen onların ayak izlerine basarak çok daha hızlı koşabilirsin.

5.3. GOOGLE'LAMA SANATI (BİLGİYE ULAŞMA HIZI)

21. yüzyılın en büyük yalanı: "*Bilmiyorum.*" Hayır, bilmiyor değilsin. **Aramaya üşeniyorsun.**

Bugün karşılaştığın herhangi bir sorunun (yazılım hatası, yemek tarifi, vergi ödemesi, kız arkadaşla tartışma... her neyse) cevabı internette var. Milyonlarca insan o sorunu senden önce yaşadı ve çözümünü bir yerlere yazdı.

bazen arkadaşlar geliyor. Bir sorunla karşılaşıyorlar ve bana gelip "Bunu yapamadım, hata veriyor" diyorlar. Ben de onlara soruyorum: "Bu hatayı Google'a yazdın mı?" Cevap genellikle "Hayır" oluyor veya "Yazdım ama bulamadım" oluyor.

Sonra ben o hatayı alıyorum, doğru kelimelerle (genellikle İngilizce) Google'a yazıyorum ve çözüm 3 saniye sonra karşıma çıkıyor. Buna "**Google-fu**" (Kung-fu gibi, Google ustalığı) denir.

Zeki insan, her şeyi bilen insan değildir. Zeki insan, cevabı nerede ve nasıl bulacağını bilen insandır.

- "Video montajı nasıl yapılır?" diye aratarsan milyonla sonuç çıkar, kaybolursun.
- "Adobe Premiere Pro'da jump cut nasıl yapılır?" diye aratarsan, nokta atışı cevabı bulursun.

"Kendin Öğren" Kasını Geliştir (Autodidactism)

Ben kodlamanın büyük kısmını okulda değil, Hintli abilerin YouTube videolarından öğrendim. Hata yapa yapa, forumları okuya okuya öğrendim. Bu bana ne kazandırdı biliyor musun? **Özgüven.** Şu an karşıma bilmediğim bir teknoloji çıksa korkmam. "Bana 2 gün ver, öğrenip gelirim" derim.

Çünkü öğrenmeyi öğrendim. 2026'da ayakta kalacak olanlar, üniversite mezunları değil; kendi kendine öğrenme (Autodidact) yeteneği gelişmiş olanlar olacak. Simülasyon sana "Öğretmen anlatsın" der. Hacker zihniyeti "Ben bulurum, ben öğrenirim, ben çözerim" der.

Şimdi bir karar ver. Bilgiyi kaşıkla ağzına tıkmalarını bekleyen bir bebek mi olacaksın? Yoksa bilgi avına çıkan bir avcı mı?

6. BÖLÜM: DİJİTAL SİLAHLANMA VE MARKA (GÖRÜNÜR OLMA SANATI)

Simülasyonun en büyük hilesi seni "İzleyici" koltuğunda tutmaktır. Sana renkli ekranlar verir, sonsuz içerik akışı (scroll) verir ve der ki: *"Sadece izle. Beğen. Yorum yap. Tüket."*

Sen izledikçe, başkaları para kazanır. Sen beğendikçe, başkalarının markası büyür. Sen tükettikçe, başkaları üretir.

2026 dünyasında iki tür insan olacak:

1. **Ekranın karşısında olanlar (Tüketiciler/Köleler).**
2. **Ekranın içinde olanlar (Üreticiler/Efendiler).**

Bu bölümde sana "Dijital Silahlanma"yı anlatacağım. Bu, tüfekle topla yapılan bir savaş değil. Bu, içerikle, kodla, tasarımla ve kişisel markayla yapılan bir varoluş savaşıdır. Eğer Google'da aratıldığında karşına sadece boş bir sayfa çıkıyorsa, üzgünüm ama 21. yüzyılda yok hükmündesin.

6.1. SEN BİR MEDYA ŞİRKETİSİN (CV ÖLDÜ)

Eskiden iş bulmak veya saygı görmek için iyi bir CV hazırlardın. Hangi okulu bitirdiğini, hangi sertifikaları aldığını yazardın. Bugün CV'ler, sadece İK departmanlarının arşivlerini dolduran kağıt parçalarıdır.

Bugünün CV'si "**Dijital Ayak İzin**"dir. Bir iş görüşmesine gittiğinde veya bir yatırımcıyla konuştuğunda, sen odadan çıkar çıkmaz yapacakları ilk şey ne biliyor musun? Adını Google'a ve Instagram'a yazmak.

Ne görecekler?

- Sadece arkadaşlarıyla kafede oturan, kedi videosu paylaşan sıradan biri mi?
- Yoksa yaptığı işleri, fikirlerini, projelerini paylaşan vizyoner biri mi?

Diş Hekimi Örneği İki diş hekimi düşün. İkisinin de diploması aynı, yeteneği aynı.

- **Ahmet:** Sadece muayenehanesinde oturuyor, gelen hastaya bakıyor.
- **Mehmet:** Instagram'da "Diş fırçalarken yapılan 5 hata" diye videolar çekiyor, YouTube'da implant sürecini anlatıyor, blog yazıyor.

Mehmet, Ahmet'ten 10 kat daha fazla kazanır. Neden? Çünkü Mehmet sadece bir doktor değil, bir **Medya Şirketi**. İnsanlar Mehmet'i tanıyor, güveniyor ve "uzman" olarak görüyor.

Senin mesleğin ne olursa olsun (yazılımcı, öğrenci, mimar, sporcu); sen aynı zamanda o işin medyası olmak zorundasın. *"Ama ben kameradan utaniyorum."* Kameraya çıkmak zorunda değilsin. Yazı yaz. Kodlarını GitHub'da paylaş. Tasarımlarını Behance'e koy. Podcast kaydet. Ama ne yaparsan yap, **sessiz kalma**. Emtina Digital'de biz markalara hep şunu söyleriz: *"En iyi ürüne sahip olabilirsiniz, ama kimse bilmiyorsa dükkanınız kapalı demektir."*

6.2. TÜKETİCİ MİSİN, ÜRETİCİ MİSİN?

Günde kaç saatini telefonda geçiriyorsun? 4 saat? 6 saat? Bu sürenin ne kadarı "üretim", ne kadarı "tüketim"?

Eğer %90 tüketimse, sen sistemin pilisin. Sistem senin enerjinle besleniyor. O telefonu eline aldığı anda bir karar ver: *"Ben bu aleti beni uyuşturan bir oyuncak olarak mı kullanacağım, yoksa dünyaya değer sunan bir silah olarak mı?"*

Üretmek zor değildir. Sadece bir zihniyet değişimidir.

- Bir YouTube videosu izleyip gülmek **tüketmektir**.
- O videonun nasıl kurgulandığını analiz edip kendi videonu çekmek **üretmektir**.
- Bir oyunu oynamak **tüketmektir**.
- O oyunun kodlarını merak edip basit bir oyun yazmaya çalışmak **üretmektir**.

Para ve güç, daima tüketiciden üreticiye doğru akar. Bu bir nehir gibidir. Nehrin akış yönünü değiştiremezsin ama nehrin hangi tarafında duracağını seçebilirsin.

Tık Randevu bir üretimdir. Bu kitap bir üretimdir. Çektiğim videolar bir üretimdir. Bunlar ben uyurken bile benim için çalışmaya devam eder. Dijital varlıklar (Digital Assets), senin klonların gibidir. Sen uyursun, senin videon izlenir ve birilerine ilham verir (veya müşteri getirir). Kendini kopyalamanın tek yolu dijital dünyadır.

6.3. YAPAY ZEKA: DÜŞMAN DEĞİL, SÜPER GÜÇ (AI)

2024 ve sonrası, insanlık tarihinin en büyük kırılma noktasıdır. Yapay Zeka (AI) devrimi başladı. İnsanlar ikiye ayrıldı:

1. **Korkanlar:** *"Yapay zeka işimizi elimizden alacak, robotlar dünyayı ele geçirecek."*
2. **Kullananlar:** *"Bu teknoloji beni 10 kat hızlandıracak."*

Sana net bir şey söyleyeyim: **Yapay zeka senin işini elinden almayacak. Yapay zekayı kullanmayı bilen BİR İNSAN senin işini elinden alacak.**

Yapay zeka (ChatGPT, Gemini, Midjourney vb.), senin düşmanın değil. O senin bedava stajyerin. O senin kişisel asistanın. O senin "Iron Man Zırhın" (Exoskeleton). Çıplak elle bir duvarı yıkamazsın. Ama bir dozer kullanırsan yıkarsın. Yapay zeka, zihnin dozeridir.

Ben kod yazarken takıldığım yeri AI'a soruyorum. E-mail atarken taslağı AI'a yazdırıyorum, sonra düzenliyorum. İçerik planı yaparken AI ile beyin fırtınası yapıyorum. Bu benim tembel olduğum anlamına mı gelir? Hayır. Bu benim **akıllı olduğum** anlamına gelir. Angarya işleri robota yaptırıyorum ki, ben stratejiye ve yaratıcılığa odaklanabileyim.

Eğer hala ChatGPT'ye sadece "Bana fıkra anlat" diyorsan, elindeki atom bombasıyla ceviz kırmaya çalışıyorsun demektir. Bu teknolojiyi öğren. Prompt yazmayı (Yapay zekayla konuşma sanatını) öğren. Gelecekte "Kod yazmayı bilenler" değil, "Yapay zekaya kod yazdırabilenler" kazanacak.

Dijital Cephanelik

2026'ya girerken çantanızda şu dijital yeteneklerden en az biri olmalı:

1. **İçerik Üretimi:** Video kurgu (CapCut, Premiere) veya Tasarım (Canva, Photoshop).
2. **Yazılım/No-Code:** Kod bilmesen bile web sitesi yapabilmek.
3. **Dijital Pazarlama:** Bir şeyi internette satabilmek (Reklam yönetimi, SEO).
4. **AI Okuryazarlığı:** Yapay zeka araçlarını etkin kullanmak.

Bunlardan birine sahipsen, dünyada aç kalma şansın sıfırdır. Diplomaya ihtiyacın kalmaz. Dünyanın herhangi bir yerinden, sadece bir laptop ile para kazanabilir ve özgür olabilirsin. Emtina Digital'in vizyonu budur: Mekandan bağımsız, yetenekle sınırlı.

Silahlanın. Bilgiyle, teknolojiyle ve içerikle silahlanın. Simülasyonda "figüran" olmayı reddedin. Başrol sizin.

7. BÖLÜM: COĞRAFYA KADER DEĞİLDİR (DİJİTAL GÖÇEBELİK)

İbn-i Haldun yüzyıllar önce "Coğrafya kaderdir" demiş. Yani doğduğun yer, iklim, toprak senin hayatını belirler. Haklıydı. Ama o zaman internet yoktu. O zaman laptop yoktu.

2026 dünyasında ben bu söze karşı çıkıyorum ve diyorum ki: **"Coğrafya artık kader değil, bir tercihtir."**

Simülasyonun insanları kontrol etmesinin en kolay yolu, onları bir yere sabitlemektir. "Burası senin ofisin, burası senin masan, sabah 9'da gel, akşam 6'da git." Bu aslında modern bir hapishanedir. Sadece parmaklıklar görünmezdir. Sana bir maaş verirler ve karşılığında senin hareket özgürlüğünü satın alırlar.

Ama benim hayalimdeki hayat bu değil. Benim hayalim; sabah uyanıp pencereyi açtığımda beton binalar değil, **deniz** görmek. Benim hayalim; Tık Randevu'nun kodlarını yazarken bir ofis duvarına değil, **yeşil bir ormana** bakmak. Benim hayalim; işimi sırt çantamda taşımak ve "Bugün nerede çalışmak istiyorum?" sorusunun cevabını her gün değiştirebilmek.

Buna **"Dijital Göçebelik" (Digital Nomadism)** diyoruz. Bu sadece bir seyahat planı değil, bu bir varoluş felsefesidir.

7.1. OFİS HAPİSHANESİNDEN KAÇIŞ (ZİNCİRLERİ KIRMAK)

Denizcilikte bir kural vardır: Gemi limanda güvendedir ama gemi limanda durmak için yapılmamıştır. İnsan da aynıdır. Biz kökleri olan ağaçlar değiliz, bacakları (ve artık teknoloji) olan gezginleriz.

Sanayi Devrimi bize şunu öğretti: "Üretim yapmak için fabrikaya/ofise gitmelisin." Çünkü makineler oradaydı. Ama bugün makine (Bilgisayarın) senin çantanda. Fabrika (İnternet) ise havada, her yerde. Öyleyse neden hala aynı trafiği çekip, aynı gri binaya gidip, aynı sandalyede ömür çürütüyorsun?

Emtina Digital'i kurarken kendime bir söz verdim: *"Asla duvarların arasına sıkışmayacağım. Benim ofisim dünya olacak."*

Dijital Göçebelik, "Sürekli tatil yapmak" demek değildir. Tam tersine, **"Yaşarken çalışmak, çalışırken yaşamak"** demektir. Bali'de bir kafede, Ege'de bir karavanda veya Karadeniz'in yaylasında... Müşterin senin nerede olduğunu bilmez. O sadece işin yapılıp yapılmadığına bakar.

İşini en iyi şekilde teslim ettiğin sürece, o kodu Pasifik Okyanusu'nun ortasında yazmışsın ya da İstanbul'da bir plazada yazmışsın, kimin umurunda?

Özgürlük, canının istediği zaman, canının istediği yerde olabilme lüksüdür. Ve bu lüks, parayla değil, **dijital yetenekle** satın alınır.

7.2. LAPTOP: YENİ PASAPORTUN

Eskiden sınırlar pasaportla geçilirdi. Şimdi yetenekle geçiliyor. Eğer elinde bir laptop varsa ve sen o laptopla değer üretebiliyorsan (Yazılım, Tasarım, Pazarlama, İçerik, Danışmanlık), sen bir **Dünya Vatandaşısın**.

Benim çantamda taşıdığım o metal kutu (Bilgisayarım), benim fabrikam, benim bankam, benim iletişim kulem. O kutuyu açtığım her yer benim şirketimdir.

Hayalimdeki sahneyi sana anlatayım: Altımda bir karavan veya küçük bir tekne... (Biliyorsun gemileri ve denizi severim). Sabah gün doğarken uyanıyorum. Kahvemi demliyorum. Denizin o tuzlu kokusu burnuma geliyor. Bilgisayarımı açıyorum. 4-5 saat "Deep Work" (Derin Çalışma) yapıyorum. Toplantılarımı yapıyorum, kodlarımı yazıyorum, paramı kazanıyorum. Öğleden sonra bilgisayarı kapatıyorum. Ve denize atlıyorum.

Bu hayal imkansız mı? Hayır. Şu an dünyada milyonlarca genç böyle yaşıyor. Onların senden farkı ne? İki elleri, bir beyinleri var. Tek farkları şu: Onlar simülasyonun "Sabit kal" emrine itiraz ettiler. Onlar "Benim işim mekana bağlı değil, sonuca bağlı" dediler.

Sen de diyebilirsin. Öğrendiğin o yazılım dilleri, o tasarım programları, o dijital pazarlama teknikleri... Onlar senin özgürlük biletin. Onları sadece "iş bulmak" için öğrenme. Onları "dünyayı gezmek" için öğren.

7.3. MİNİMALİZM: BİR SIRT ÇANTASI, BİR HAYAT

Dijital göçebe olmak istiyorsan, öğrenmen gereken en zor ders şudur: **Hafiflemek**.

Bir gemi ne kadar ağırsa, o kadar yavaş gider ve o kadar çok yakıt harcar. Bizim hayatımız da gereksiz yüklerle dolu.

- Giymediğimiz kıyafetler.
- Kullanmadığımız eşyalar.
- Bizi aşağı çeken borçlar (sırf hava atmak için alınan telefonun kredisi gibi).

Özgür olmak istiyorsan, yüklerinden kurtulmalısın. Benim hedefim, tüm hayatımı bir sırt çantasına ve bir hard diske sığdırabilmek. Buna **Minimalizm** diyoruz. Minimalizm, "fakirlik" değildir. Minimalizm, eşyaya değil, deneyime yatırım yapmaktır.

- Son model bir televizyon almak yerine, o parayla 1 ay Asya'yı gezmek.
- Gardrop dolusu kıyafet yerine, işini görecektir kadar kaliteli ama az eşyaya sahip olmak.

Sahip olduğun her eşya, aslında sana sahiptir. Bir evin varsa, onun vergisi, tamirâtı, eşyası seni oraya bağlar. Çapa atarsın. Ama az eşyan varsa, zincirlerin yoktur. Rüzgar nereye eserse oraya gidersin. Gerçek zenginlik, ne kadar çok şeye sahip olduğun değil, ne kadar az şeye ihtiyaç duyduğundur.

7.4. HAYAL VS. GERÇEK (INSTAGRAM'IN GÖSTERMEDİĞİ YÜZ)

Bu bölümü pembe bir rüya olarak bitirmemi istemezsin. Gerçekçiyiz, dürüstüz. Dijital Göçebelik, Instagram'da gördüğün gibi "Elinde kokteyl, şezlongda yatarken para kazanmak" değildir. Güneşin altında laptop ekranını göremezsin bile! Kuma bulaşan klavye bozulur.

Bu hayatın da zorlukları var ve bunları kabul etmelisin:

1. **Disiplin Sınavı:** En büyük düşmanın kendinsin. Manzara harikayken, deniz seni çağırırken "Hayır, şu an çalışmam lazım" diyebilmek, dünyadaki en zor irade sınavıdır. Patronun başında yokken çalışabilmek, gerçek profesyonelliktir.
2. **Wi-Fi Kaygısı:** Hayatın internete bağlı. İnternetin koptuğu an, işin de durur. Gideceğin yerde ilk soracağın şey "Manzara nasıl?" değil, "Upload hızı kaç?" olacak.
3. **Yalnızlık:** Sürekli yer değiştirmek demek, sürekli veda etmek demektir. Derin dostluklar kurmak zorlaşabilir. Ama bu da sana kendi kendinle dost olmayı öğretir.

Ama sorarsan... "Değer mi Emirhan?" Cevabım net: **Sonuna kadar değer.**

Kendi zamanının efendisi olmak... Pazartesi sendromunu "Pazartesi manzarasını değiştirme" gününe çevirmek... 20'li yaşlarımı bir ofis duvarına bakarak değil, dünyanın güzelliklerine bakarak geçirmek... Bunun için her türlü zorluğa, her türlü "Wi-Fi arama" stresine katlanırım.

Bu benim hayalim. Ve biliyorum ki 2026'da bu satırları, belki bir Ege kasabasından, belki bir okyanus kıyısından okuyacağım. Ve sen de yapabilirsin. Sadece laptopunu aç ve zincirlerini kır.

8. BÖLÜM: KARANLIK ODA VE SESSİZ VADI (DÜŞÜŞLER VE ÇIKIŞLAR)

Buraya kadar hep yükselmekten, kodlamaktan, kazanmaktan ve özgürlükten bahsettik. Şimdi ışıkları biraz kapatacağız. Çünkü hayat her zaman güneşli değildir. Bazen fırtına çıkar, bazen elektrikler kesilir ve kendini kapkaranlık bir odada yapayalnız bulursun.

Sana dürüst olacağıma söz verdim. Sosyal medyada gördüğün o "sürekli motive, sürekli enerjik girişimci" profili bir yalandır. Ben robot değilim. Sen de değilsin. Benim de sabah yataktan çıkmak istemediğim, "Acaba her şeyi bıraksam mı?" dediğim, kendimi yetersiz ve tükenmiş hissettiğim günler oldu.

2024 yılı benim için garip bir yıldı. Videomda da söyledim: **"Hayatımın en iyi yılıydı ama aynı zamanda en kötü yılıydı."** Nasıl olabilir? İnsan aynı anda hem zirveyi hem dibi nasıl yaşar? Yaşar. Çünkü büyüme süreci sancılıdır. Eskiden olduğun kişi ölürken (acılıdır), yeni bir sen doğar (muhteşemdir). Bu bölümde, o karanlık odaya girdiğinde ne yapacağını konuşacağız. Çünkü oradan çıkış haritasına ihtiyacın olacak.

8.1. TÜKENMİŞLİK : BEYİN SİGORTAYI ATTIĞINDA

Çok hızlı giden bir araba düşün. Motoru bağıyor, devir saati kırmızıda. Eğer vites değiştirmeden veya durmazsan ne olur? Motor yanar. İnsan beyni de böyledir. Büyük hedefleri olan insanlar (senin ve benim gibi), kendilerine çok yüklenirler. *"Daha çok çalışmalıyım."* *"Uyumaya vaktim yok."* *"Dinlenirsem kaybederim."*

Bu baskı bir noktada patlar. Buna **Tükenmişlik Sendromu (Burnout)** denir. Bir sabah uyanırsın ve kolunu kaldırarak halin yoktur. Sevdğin işten nefret edersin. Ekranı bakmak mideni bulandırır. İçinde tarifsiz bir boşluk ve anlamsızlık hissi oluşur.

Bu olduğunda panik yapma. Kendini "Tembel" veya "Başarısız" olarak etiketleme. Sadece sistemin sigortası attı. Bu vücudunun sana verdiği bir uyarıdır: *"Kaptan, motorlar çok ısındı. Soğumaya ihtiyacımız var."*

Çözüm: Zorunlu Kapatma Böyle hissettiğinde gaza basmaya devam edersen kaza yaparsın. Yapman gereken şey şu:

1. **Fiş Çek:** 1-2 günlüğüne her şeyi bırak. Telefonu kapat. İş düşünme. Sadece uyu, yürü, boş duvara bak.
2. **Suçluluk Duyma:** Dinlenmek, çalışmanın bir parçasıdır. Formula 1 araçları bile "Pit Stop" yapar. Durmak zaman kaybı değil, yarışa daha hızlı dönmek için bir stratejidir.

8.2. SESSİZ VADİ (ÖLÜM VADİSİ)

Her yolculukta bir "Balyayı Yeme" evresi vardır. Başlangıçta çok heyecanlısındır (Tık Randevu fikri aklıma ilk geldiğinde). Sonunda çok mutlusundur (Proje tutmuş, para kazanmışsındır). Ama bu ikisinin arasında, uzun, sıkıcı ve sessiz bir dönem vardır. Buna "**Ölüm Vadisi**" denir.

Bu vadide alkış yoktur. Bu vadide para yoktur. Bu vadide kimse seni tebrik etmez. Çalışırsın, çalışırsın ama sonuç göremezsin. Sanki boşluğa kürek çekiyor gibisindir.

İnsanların %90'ı projeyi tam burada bırakır. "*Olmuyor galiba.*" "*Boşuna uğraşıyorum.*" "*Ben bu işi beceremeyeceğim.*"

Oysa bilmiyorlar ki, bambu ağacı gibi kök salıyorlar. Bambu ağacı 5 yıl boyunca toprağın altında büyür, yüzeye çıkmaz. 5. yılın sonunda 6 haftada 27 metre uzar. O vadideysen, bil ki kök salıyorsun. Sessizlikten korkma. Yalnızlıktan korkma. O vadi, senin karakterinin test edildiği yerdir. Oradan sağ çıkanlar, zirveye ulaşanlardır.

8.3. DEPRESYON DEĞİL, VİZYON BULANIKLIĞI

Bazen depresyonda olduğunu sanırsın, ama aslında sadece **yorgunsun** veya **rotan belirsiz**. İnsan, ilerlediğini hissettiğinde mutlu olur. Durduğunu veya gerilediğini hissettiğinde çöker.

Eğer kendini mutsuz hissediyorsan, kendine şu soruyu sor: "*Şu an kontrol edebileceğim ne var?*" Dünyayı kurtaramazsın. Ekonomiyi düzeltemezsin. Geçmişini değiştiremezsin. Bunları düşündükçe bataklığa saplanırsın.

Hatırla: **Siktir Et Teorisi**. Kontrol edemediğin şeyler (başkalarının ne dediği, şanssızlıklar, geçmiş hatalar)... Hepsine kocaman bir "Siktir et" çek. Çünkü onlar bagajdır. Ve sen zirveye tırmanırken sırtında bagaj taşıyamazsın.

Küçük Zaferler Karanlık odadan bir anda fırlayıp çıkamazsın. Adım adım çıkarsın. Kendine devasa hedefler koyma. O gün için mikroskobik hedefler koy:

- "Bugün sadece yatağımı toplayacağım." (Başardın mı? Harika. Bu bir zaferdir.)
- "Bugün sadece 10 dakika temiz hava alacağım."
- "Bugün sadece 1 sayfa okuyacağım."

Beyin başarıyı sever. Küçük bir görevi tamamladığında dopamin salgılar ve "Hadi bir tane daha yapalım" der. Kendini tamir etmenin yolu, küçük görevleri başarmaktır.

8.4. DİBİ GÖRMEK BİR HEDİYEDİR

Garip gelecek ama; dibi gördüğüm anlar için şükrediyorum. Çünkü dibe vurduğunda, ayağını yere basarsın. Ve ayağını yere bastığında, yukarı doğru itme kuvveti alabilirsin. Havada asılı kalan adam zıplayamaz. Sadece yere basan adam zıplayabilir.

Hayatındaki o büyük krizler, o ayrılıklar, o parasızlıklar, o başarısızlıklar... Hepsi senin hikayenin "kırılma noktalarıdır". Hiçbir filmde, kahraman yolun başından sonuna kadar mutlu mesut yaşamaz. Kahraman düşer, yaralanır, her şeyini kaybeder... Ve sonra küllerinden doğar. Biz o filmi o yüzden izleriz.

Sen şu an filmin "Düşüş" sahnesindeysen, üzülme. Demek ki "Yükseliş" sahnesi çok yakın. Senaryoyu sen yazıyorsun. Kalemi elinden bırakma.

Karanlık mı? Güzel. Yıldızlar sadece karanlıkta parlar. Sen kendi ışığını yak. Ve yürümeye devam et.

9. BÖLÜM: FİNAL VE 2026 TAAHHÜDÜ (YENİ BİR BAŞLANGIÇ)

Kitabın sonuna geldik. Ama bu bir "son" değil. Sinemada film bittiğinde "The End" yazar, ışıklar açılır ve herkes evine, o eski hayatına döner. Burada ise tam tersi olacak. Burada ışıklar kapanacak (simülasyonun ışıkları) ve senin gerçek hayatının ışıkları yanacak.

Bu kitap boyunca sana balık vermedim. Sana olta da vermedim. Sana balık tutman için gereken sabrı, okyanusu okuma becerisini ve kendi oltanı yapma zihniyetini (Maker Mindset) verdim. Şimdi o okyanusa açılma vakti.

Önümüzde **2026** gibi devasa, bembeyaz bir sayfa var. Bu yılı "herhangi bir yıl" olmaktan çıkarıp, "Milat" yapacak olan şey; dileklerin değil, taahhütlerin olacak.

9.1. GELECEĞE MEKTUP: MİRAS

Gözlerini kapatmanı ve bir zaman yolculuğu yapmanı istiyorum. Tarih: **31 Aralık 2026**. Saat: 23:59. Yılbaşı gecesi.

Neredesin? Odanın penceresinden baktığında ne görüyorsun? Beton binalar mı, yoksa hayalindeki o manzara mı? Aynaya baktığında kimi görüyorsun? Hala aynı kiloda, aynı yorgunlukta, aynı "keşke"lerle dolu bakışlara sahip birini mi? Yoksa fit, gözleri çakmak çakmak parlayan, omuzları dik, "Başardım lan" diyen birini mi?

Banka hesabına girdiğinde ne görüyorsun? Ay sonunu getirme stresi mi, yoksa finansal özgürlüğün verdiği o huzur mu? Yanında kimler var? Seni aşağı çeken o toksik arkadaşlar mı, yoksa seninle aynı vizyona sahip kaliteli dostlar mı?

Bu vizyonu netleştir. Çünkü beynin, hayal edemediği bir yere gidemez. Rotası olmayan gemiye hiçbir rüzgar yardım edemez.

Şimdi o 2026'daki "Gelecekteki Sen"e bir mektup yazacaksın. Bugün, şu an, bu kitabın son sayfasına veya özel bir deftere. Ona söz ver. *"Sana söz veriyorum, 2026'nın sonunda seni o aynada göreceğim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yorulacağım, düşeceğim, belki ağlayacağım ama vazgeçmeyeceğim."*

Bu mektup senin kontratındır. Ve bu kontratın iptal maddesi yoktur.

9.2. ZİNCİRİ KIRMA FELSEFESİ

Büyük hedefler korkutucudur. "100 kilo vereceğim" dersin beyin korkar. "Milyoner olacağım" dersin beyin "Hadi oradan" der.

Ama "Bugün sadece 20 dakika yürüyeceğim" dersin, beyin "Bunu yapabiliriz" der. Başarının sırrı, hedefin büyüklüğünde değil, **adımların sürekliliğindedir.**

Jerry Seinfeld'i bilir misin? Dünyanın en ünlü komedyenlerinden biri. Ona başarısının sırrını sorduklarında şunu diyor: *"Ben her gün sadece bir espri yazarım. İyi veya kötü olması önemli değil. Yazdığım gün takvime kocaman kırmızı bir çarpı (X) atarım. Birkaç gün sonra o çarpılar bir zincir oluşturur. Benim tek görevim, o zinciri kırmamaktır."*

Bizim yöntemimiz de bu. Kitabın arkasında sana verdiğim (veya Emtina Digital'den indirebileceğin) o takvim var ya... O senin savaş alanın.

Her gün, o gün için belirlediğin o "tek şeyi" yaptın mı?

- Kod mu yazdın? (X) at.
- Spor mu yaptın? (X) at.
- 10 sayfa kitap mı okudun? (X) at.

O zincir uzadıkça, o takvim kırmızı çarpılarla doldukça, kendine olan saygın artacak. Bir gün gelecek, canın hiç istemeyecek. Hasta hissedeceksin, moralin bozuk olacak. Takvime bakacaksın. O upuzun zinciri göreceksin. Ve diyeceksin ki: *"Bugün bu zinciri kırmaya hakkım yok."* Ve o gün yaptığın o küçük eylem, seni amatörlerden ayırıp profesyonel yapacak.

İstikrar, Yeteneği Yener Dünyanın en yetenekli yazılımcısı ol, eğer 3 gün çalışıp 1 hafta yatıyorsan, senden bir şey olmaz. Ama ortalama bir zekaya sahip ol, her gün 1 saat kod yaz; 1 yılın sonunda o yetenekli tembeli geçersin. Tavşan ve kaplumbağa hikayesi masal değildir, hayatın gerçeğidir. Biz hızlı koşan tavşan değil, asla durmayan kaplumbağa olacağız.

9.3. ENTER TUŞUNA BAS

Yazılımcılar bilir. Binlerce satır kod yazarsın. Fonksiyonları tanımlarsın, değişkenleri atarsın, arayüzü tasarlıyorsun. Her şey hazırdır. Ama o kod, sen **"Run"** veya **"Enter"** tuşuna basana kadar sadece ölü bir metindir. Hiçbir işe yaramaz.

Bu kitap, senin kaynak kodun. Burada yazanları okudun. Zihnindeki hatalı kodları temizledin. Yeni fonksiyonlar (Disiplin, Vizyon, Marka) ekledin. Sistem hazır. Ama henüz çalışmıyor.

Çalışması için o tuşa basman lazım. O tuş ne biliyor musun? **İlk adım.**

Kitabı kapattığın an yapacağın ilk şey.

- Belki o spor ayakkabısını giyip dışarı çıkmak.
- Belki o toksik arkadaşını arayıp "Ben artık yokum" demek.
- Belki bilgisayarı açıp "Hello World" yazmak.

Ne olduğu önemli değil. Sadece **hareket et**. Çünkü eylem, korkunun panzehiridir. Eylem, simülasyonun düşmanıdır. Simülasyon senin düşünmeni, hayal kurmanı ama yerinde saymanı ister. Simülasyondan çıkışın tek yolu, kapıyı açıp dışarı adım atmaktır.

Ben Emirhan Çetin. Bu yolu yürüdüm, yürüyorum ve seninle o yolda karşılaşacağımızı biliyorum. Kodlar yazıldı. Sistem hazır. 2026 yükleniyor...

Şimdi derin bir nefes al. Ve **ENTER** tuşuna bas.

10. BÖLÜM: SON SÖZ VE TEŞEKKÜR (VEDA DEĞİL, BAŞLANGIÇ)

Bu kitabın sonuna geldik. Sana son bir itirafta bulunmak istiyorum.

Ben çok uzun yıllardır bu simülasyondan çıkmanın bir yolunu arıyordum. Sürekli "Bir şeyler yanlış, daha fazlası olmalı" diye duvarları yumrukluyordum. Denedim, yanıldım, düştüm... Sonra bir gün, karşıma çıkan bir video benim hayatımı tamamen değiştirdi. O videodaki birkaç cümle, zihnimdeki o kilitli kapıyı açtı. O gün anladım ki, çıkış kapısı dışarıda değil, zihnimin içindeymiş.

Şimdi sana soruyorum: Eğer sıradan bir video benim hayatımı değiştirebildiyse, senin hayatını neden bir video veya elinde tuttuğun bu kitap değiştirmesin? Neden o "kırılma anı" şu an olmasın?

Değişebilir. Tek ihtiyacın olan şey inanmak. Kendine inan. Bir gün başaracağına kalpten inan. Çünkü başaracaksın. Ben sana inanıyorum. Senin içindeki o potansiyeli, o söndürülmeye çalışılan ateşi görüyorum.

Bu yolu yürürken yalnız olmayacaksın. Düştüğünde kalkacaksın. Yorulduğunda dinlenip devam edeceksin. Ve günün sonunda, o aynaya baktığında kendi gözlerinin içine gururla bakacaksın.

TEŞEKKÜRLER

Bu yolculukta arkamda duran gizli kahramanlara teşekkür etmem gerek.

- Her zaman yanımda olan, desteğini ve inancını hiç esirgemeyen **kız arkadaşım**,
- Varlığıyla bana güç veren, her koşulda sırtımı yaslayabildiğim **kardeşime**,
- Beni ben yapan, düşsem de kalsam da her zaman arkamda duran **aileme**,
- Ve en önemlisi, **SANA**. Vasatlığı reddedip, kendi hikayeni yazmaya cesaret ettiğin için.

Bu kitap bitti ama senin hikayen yeni başlıyor. Kalem eline al ve başyapıtını yaz.

Unutma! Kimsenin sözü senin hayallerinden daha büyük değil.

[SİSTEM NOTU: GELECEĞE İLETİ]

Hedef: Hayatımın En İyi Yılı Serisi Finali **Tarih:** 2029

Bu seri, 2029 yılında yayınlanacak olan final videosuyla son bulacak. O gün geldiğinde, geriye dönüp baktığımızda bambaşka bir hikaye görmüş olacağız.

Ancak ondan önce, takvimlerine şu tarihi not etmeni istiyorum. Bu tarih, sadece bir gün değil, büyük bir milat olacak:

 **21.05.2028**

O gün orada görüşmek üzere. Şimdi, simülasyondan çıkış yapılıyor...

Emirhan Çetin

2025

GELECEKTEKİ SEN

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins or other markings visible.

NOTLAR

[illegible]

NOTLAR

[illegible]

NOTLAR

[illegible]